

Къде си ти, къде, родино моя?
Нима сред тая повилняла свир
от възаци и кози - на дълж и шир
потирена, чието име е безброя?
Не си ли ти на майчиното слъво,
що най-напред погали моя слух,

не си ли откровителния дух:
на словото, - на битието вечно ново?
Но то... но то е в мене, тук, където
ридае миналото - тъмен ек,
и дето бъдащето - зов далек,
нашепва сънищата здрачни на сърцето.

Пейо Яворов

